

Simeoni taivaan portilla Simeonille kävi aivan kirjaimellisesti niin kuin ihmiselle täällä helposti käy, ainakin Pyhän Kirjan mukaan: kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole. Simeoni kuoli vain vähän yli kolmenkymmenen ikäisenä verkkoreissulla kotijärvellä, kun yllättäen nousi kova tuuli. Metriset aallot kaatoivat Simeonin heppoisen lasikuituveneeseen, miesparka putosi järveen ja sotkeutui omaan verkkoonsa. Kaipaamaan jäivät iäkäs äiti ja Simeonia pari vuotta vanhempi sisko sekä naapurin Hilma-mummo, joka ei itse pysty hakkaamaan polttopuita eikä kolaamaan pihapolkuja talviaikaan. Simeoni saapui sitten vuorollaan biometrisen tunnistuksen, turvatarkastuksen ja kirjaamisen jälkeen taivaan portille, jossa virkeä enkelityttö otti hänet vastaan sydämellisesti hymyillen ja kahdella kädellä kätellen. Enkeli toivotti Simeonin tervetulleeksi ja pyysi tätä istumaan ympyränmuotoiselle sohvalle, jonkinlaiseen haastatteluloosiin. Simeoni katseli ensin hämillisenä ympärilleen ja kertoi sitten enkelille odottaneensa, että Pyhä Pietari olisi itse häntä vastassa. Enkelin ilme muuttui pahoittelevaksi ja osaaottavaksi, kun hän pehmein sanankääntein selitti Simeonille, ettei P.P. mitenkään ehdi henkilökohtaisesti ottaa vastaan kaikkia tulijoita. Ihmiskunta on lisääntynyt aivan räjähdysmäisesti alkuaikojen leppoisasta perhepiirimeiningistä. Vuosittain kuolee kymmeniä miljoonia ihmisiä. Varmasti Simeoni ymmärtää, jos pysähtyy miettimään asiaa. Pietarihan ei ole mikään jumala, vaan hänkin oli aikoinaan vain ihan tavallinen ihminen. Simeonin oli tyytyminen enkelin suorittamaan haastatteluun. Kieltämättä, vaikka Simeoni ei tietenkään ollut koskaan nähnyt Pyhää Pietaria, tämä enkelityttö varmaankin oli paljon viehättävämpi ja seurallisempi juttukumppani kuin lähes 2000 vuotta kuolleen ollut ukko, joka jo kuollessaankin oli ollut vanhus. -Otahan mukava asento siinä tuolissa, enkeli aloitti. -Tämä haastattelu on aika perusteellinen. Ei kannata paljon jännittää, vaikka tietysti tämä on aika tärkeä hetki ihmisen elämässä. Tai siis ei elämässä, vaan sanotaan nyt: elämän jälkeen. Kannattaa yrittää pysyä melko tarkkaan totuudessa, koska asioita voidaan helposti tarkistaa. Yksityisyyden suoja on täällä taivaassa ymmärrettävistä syistä aika ohut. -Niin, Simeoni, miten hyvin sinä mielestäsi olet elämästäsi suoriutunut, noin moraalisisessa mielessä? enkeli kysyi. Simeoni mietti jonkin aikaa hiljaa itsekseen, ennenkuin vastasi. Jotenkin hän oli kai osannut valmistautua tähän tenttiin. Oliko hän aavistanut joutuvansa siihen tavallista nuoremmalla iällä? Simeoni oli jo alle kouluikäisenä käynyt joka sunnuntai pyhäkoulussa ja saanut kerättyä mielestään upean valikoiman kiiltokuvia ja tarroja. Eikö se osoittanut, että hän oli jo lapsena ollut Jumalaa pelkääväinen ja hyvä ihminen. Ja sitten nuorukaisena ja myöhemmin aikuisena hän oli aina yrittänyt pysyä kohtuudessa ja totuudessa. -Mielestäni olen elänyt aika nuhteettomasti, Simeoni sanoi. -Ainakin olen kaikkeni yrittänyt. -Onko sinulla ollut muita jumalia? Oletko hurautanut etsimään mielenrauhaa itämaisista uskonnoista tai oletko kumartanut syvään kuningas alkoholille? -Ihan kristitty uskovainen minä olen ollut. Enkä viinaan ole koskenut sen jälkeen, kun ymmärtämättömänä ja käsittäakseni syyntakeettomana poikasena tyhjensin isän viinapullonpuolikkaan. Siitä tuli niin hirveä olo ja kolmen päivän krapula, ettei sen koommin ole viinaksia tehnyt mieli. -No niin, nämä nimen lausumiset... enkeli luki muistiinpanoistaan ja selasi välillä papereitaan. -Ja lepopäivät. Teillähän on Suomessa se viisipäiväinen työviikko ja pekkaspäivät vielä siihen päälle, joten varmaan ei lepopäivinä tarvitse tehdä töitä. Ne tulee itsestään pyhitettyä. -Kunnioita isääsi ja äitiäsi... Älä tapa... Enkelin ääni muuttui epäselväksi muminaaksi, kun hän pää kumarassa selasi haastattelulomakkeita. Simeoni arveli, ettei hänen tarvitse vastata muminoihin, joten hän katseli vähän ympärilleen taivaan portin vastaanottohallissa. Haastattelulooseja oli vieri vieressä kymmenittäin. Tasainen puheen porina kuului joka puolelta, mutta ei tuntunut häiritsevän. Akustiikka oli selvästikin tarkkaan mietitty. Ilmastointilaitteet hurisivat hiljaa taustalla. Mitään tunkkaisuutta tai muita epämiellyttäviä hajuja

Simeoni ei huomannut, vaikka itse asiassa: hallihan oli täynnä vainajia. Tila jatkui molemmin puolin loivan kulmauksen taakse ja eiköhän mutkien takana liene ollut lisää samanlaisia halleja. Viereisissä looseissa haastateltavat näyttivät pelokkailta. Omasta mielestään Simeoni oli elänyt lähes nuhteettoman elämän eikä juurikaan pelännyt taivaan portin vartijoiden ratkaisua.

-Sinähän et ole, Simeoni, ollut naimisissa, joten en kysy sinulta mitään aviorikoksista, mutta miten käs siveellisesti sinä olet mielestäsi muuten elämäsi viettänyt? enkeli lopulta kysyi. -En oikein tiedä, miten sitä asiaa pitäisi arvioida, Simeoni vastasi. -Kyllähän jo pyhäkoulussa oli tyttöjäkin, ja sitten koulussa tietysti. En voi kiistää, etteivätkö tytöt olisi minusta olleet jotenkin viehättävämpiä, ikäänkuin ilahduttavampia kuin pojat. Ja sitten kesäaikaan, kesävaatteissa, sittenhän ne vasta ihanalta näyttivätkin. Mutta en minä tyttöihin enkä sitten aikuisena naisiin ole koskenut muuta kuin kätelläkseni, tai ehkä joskus halannut vaikka onnitelluksi, jos joku on tullut ja väkisin tuppautunut syliin. Että en minä oma-alotteisesti... -Siveää elämää... enkeli mutisi ja kirjoitti jotakin papereihinsa. -Sitten olisi tämä varastaminen. Oletko eläissäsi ottanut luvatta mitään toisilta ihmisiltä? -En nyt ainakaan äkkiä muista, Simeoni vastasi. -Vaikka en kyllä mene vannomaan. Sitä ihminen saattaa lapsena esimerkiksi piparipurkista kaivaa herkuja, vaikka äiti olisi kieltänyt. En minä mitään arvokasta ole varastanut tai sellaista, josta olisi suurta haittaa toiselle. Enkä ainakaan aikuisena. -Mitenkäs tämä väärä todistus? Minkä verran on tullut lasketeltua luikuria? -Niin tarkkojako te täällä olette? Minkähänlainen maailma olisi, jos ihmiset aina puhuisivat totta. Olisiko kenelläkään enää yhtään ystävää? Sitä tuolla maanpäällä pidetään oikein kauniina käytöksenä, että ei töksäytellä toisille totuuksia päin naamaa: oletpas sinä vanhentunut, kylläpä sinulla on rumat vaatteet, hirveän näköinen tämä teidän vauva... -Nämä ovat kyllä niitä alkuperäisiä käskyjä, jotka itse Isä Jumala on ihmisille antanut. Meillä ei ole täällä taivaassa tapana kyseenalaistaa ohjeistuksia, enkeli vastasi. -Tietysti voidaan sitten tapauskohtaisesti painottaa erilaisia rikkeitä. Ja ottaa huomioon niiden motiivit. -Sitten täällä on vielä nämä tavoittelut: ettet vaan ole tavoitellut mitään, mikä kuuluu lähimmäisesi, enkeli sanoi. -Kyllä minä aina olen tyytynyt siihen mitä minulla on. Ei ole ollut suuria tavoitteita eikä päämääriä. Sitä ihminen loppujen lopuksi pärjää melko vähällä, kun ei ala kaikkea toisilta kadehtia. Minä ajattelin, että jos lähtee itseään toisiin vertaamaan, niin siitä ei tule loppua koskaan. Aina löytyy joku, jolla on enemmän ja parempaa. -Siinäpä ne tuli kysymykset läpikäytyä ja tulos on kyllä yllättävän hyvä, etten sanoisi äärimmäisen hyvä, enkeli aprikoi. -Tämä on ihan poikkeuksellinen tulos enkä ole ihan varma, mitä tällaisessa tilanteessa pitäisi tehdä. Jos odotat hetken niin käyn konsultoimassa Pietaria. Enkeli nousi sohvalta, kohosi kepeästi siivilleen ja pyrähti hetkessä haastatteluhallin sivumutkan taakse. Simeoni jäi yksin istumaan loosiin. Hän yritti ajankulukseen kuunnella, mitä viereisillä haastattelupaikoilla puhuttiin, mutta ei tunnistanut yhtään tuttua kieltä kuuloetäisyydellä. Enkeli ei kauan viipynyt asioillaan. Pyhä Pietari asteli kepein askelin enkelin perässä ja jäi seisomaan Simeonin viereen. Ei hän näyttänyt ollenkaan kauan sitten kuolleelta vanhukselta, vaan oli ihan hyväkuntoisen näköinen mies. Simeoni kavahti kohteliaasti seisomaan ja tarttui pyhimyksen tarjoamaan käteen. -Täälläkös meillä on se päivän vainaja, P.P. totesi leikkisästi. -Tällaisia pisteitä en ole nähnyt kenelläkään pitkiin aikoihin. Taivaaseenpääsyn pisteraja ylittyy selvästi, joten siltä osin ei ole ongelmaa, mutta pisteet ovat niin korkeat, että myös ylä tarkastusraja täyttyy. Eli tämä edellyttää neuvottelua vainajan kanssa. Simeoni ei ollenkaan ymmärtänyt, mistä Pietari puhui ja katsoi jo vähän peloissaan puhujaa. -Tässä on epäiltävissä, että vainaja ei ole kunnolla käyttänyt saamaansa lahjaa, Pietari jatkoi. -Ihmisellähän ei itsellään ole mitään osaa eikä arpaakaan siinä, että hän saa syntyä maailmaan ja elää pitemmän tai lyhyemmän ajan maan päällä. Mutta me täällä odotamme, että jokainen kunnioittaisi saamaansa lahjaa, siis elämää, sen verran, että

käyttäisi sen omaksi ilokseen. Ja lähimmäistensä iloksi tietysti. Nyt näyttää siltä, ettet sinä vainajarukka ole paljon saanut iloa elämästä. Tällaisessa tapauksessa meidän pitää lähettää ihminen takaisin maan päälle ja edellyttää, että hän etsii ahkerammin keinoja iloita elämän antimista, ennen kuin yrittää uudelleen tälle puolelle. Paitsi jos hän vaatimalla vaatii päästä juuri nyt vainajien kirjoihin. -En minä ole oikein oppinut mitään vaatimaan, Simeoni sanoi. -Jos minulta sitä edellytetään, niin tietysti minä voin palata takaisin maan päälle. Ei minulla ole mitään kiirettä taivaaseen. Eihän se täältä minnekään katoa. Niin että ehtiihän tänne sitten myöhemmin. Niin Simeoni palasi takaisin maan päälle. Kuolleista heräämistä pidettiin suurena ihmeenä, eikä tietenkään suotta. Ympäri maata tuli toimittajia haastattelemaan Simeonia ja joukossa oli runsaasti ulkomaisiakin lehtimiehiä ja TV-naisia. Simeonista tuli kerta heitolla kuuluisa. Hänelle sateli säkkikaupalla avioliittoehdotuksia tuntemattomilta naisilta, ja tietysti joiltakin miehiltäkin, koska elettiin jo 2000-lukua. Hän ei kuitenkaan välittänyt tuntemattomien kirjeistä, vaan suuntasi kylän toiselle laidalle kosimaan muinaista koulutoveriaan, saman luokan tyttöä, jota oli silloin aikoinaan katsellut vähän pitempään kuin muita tyttöjä ja joka oli myös omalla tahollaan vielä naimaton. Jo seuraavassa kuussa vietettiin Simeonin häitä ja ennen kuin ensimmäinen avioliittovuosi oli umpeutunut, perhe oli lisääntynyt pienen, lämpimäntuoksuisen vauvan verran. Lapsia tuli sitten lisää joka otrille, viisi kaiken kaikkiaan. Simeoni perusti koulutus- ja konsultaatioyrityksen, jonka nimissä alkoi kiertää työpaikoilla, kaupunkien henkilöstötilaisuuksissa ja liikemiesseuroissa kertomassa, miten viettää hyvää elämää ja mahdollisesti saavuttaa samalla itselleen kuolemattomuus. Kysyntä oli aivan rajatonta ja Simeoni rikastui ihan silmissä. Hän rakennutti itselleen hulpean kartanon vanhan kotitalonsa naapuriin ja sen pihapiiriin omat mökit äidilleen ja naapurin Hilma-mummolle, joka ei itse pysty hakkaamaan polttopuita eikä kolaamaan pihapolkuja talviaikaan. Simeoni määräsi henkilökuntansa auttamaan molempia mummoja oman työnsä ohessa. Jossakin vaiheessa Simeoni alkoi epäillä, että hän saattaisi olla jonkin tahon erityissuosiossa, kun elämä yhtäkkiä alkoi sujua niin loistokkaasti. Hän ei ollut ihan varma, saiko hän enemmän iloa tästä nykyisestä elämästä vai siitä aiemmasta, vaatimattomammasta elämästään. No, vaimo ja lapset nyt ainakin ovat miehelle ilon aihe. Siihen lopputulokseen hän tuli, mutta ei halunnut luopua muustakaan saavuttamastaan. Sitten eräänä kauniina kevätpäivänä, vuosia myöhemmin, kun lapset olivat jo pyrähtäneet kodistaan maailman tuuliin ja vaimo oli yleellisen elämän turmelemana etsinyt itselleen entistäkin rikkaamman miehen, Simeoni valitsi autotallistaan urheilullisen menopelin, jolla karautti meren rantaan yksityiselle laiturilleen. Siellä hän puolestaan valitsi sopivan paatin venevalikoimastaan, upean yksimastoisien kutterin, ja suuntasi kultaisena välkkyville meren laineille. Tähytessään eteenpäin jääpeitteestä vapautuneelle aavalle Simeoni ei havainnut takaa lähestyvää mustanhaarmaata pilvivuorta, joka ajoi edellään myrskyksi yltyvää puhuria. Jo toisen kerran Simeonin elämässä tuuli kävi hänen ylitsensä eikä häntä sen jälkeen enää ollut. Tällä kertaa kuolema osoittautui lopulliseksi. Simeonin aiemmat vaiheet tietäen tulee väkisinkin mieleen, että nyt saattoi olla viimeinen hetki hänen lähteä uudelleen taivaan portin haastatteluun. Jos hän olisi vielä kauankin saanut jatkaa maailmallista vaellustaan, jossakin vaiheessa olisivat saattaneet sisäänpääsyn minimipisteet alittua.